

или чешма, малки ханища, гдето, както забелязва Иречекъ въ своитѣ пътувания по България, се намира гастрономична наслада по-вече за животнитѣ, отколкото за пътниците, които се разтушаватъ съ носенитѣ у себе си разни запаси (печени пилета, яйца, вино и т. н.). Едва отъ десетина години насамъ тия ханища почнаха да се подобряватъ и уреждатъ.

Презъ края на господаруването си въ България Турция бѣ принудена да уреди удовлетворна телеграфна мрежа, която, впрочемъ, бѣ насочена пакъ за военни цѣли, наредъ съ една печална турска поща за писма. (Вж. Иречекъ въ пжт. си бел. въ отдѣла „Поща и Телеграфъ“.

Българ. пощенско и телеграфно управление се основа къмъ края на руската окупация, като се отпечатаха по руски образецъ марки, а въ „Изт. Румелия“ пощенскитѣ марки бѣха съ турски, български и гръцки надписи. Следъ съединението „Изт. Румелия“, подобно на България въ 1881 г., влѣзе въ Всемирния пощенски съюзъ. Не следъ много се устроили и селски пощи съ куриери два пжти въ седмицата. (По числото на размѣненитѣ телеграми, въ огръжа на първо мѣсто иде Ямболъ и следъ това Бургасъ, като желѣзопжтни вжзли, а Сливенъ заема трето мѣсто. Въ цѣлия окръгъ презъ 1904—1905 г. сж размѣнени 42,137 телеграми, а прости писма 1,146,548. Отъ последната цифра най-много писма сж излѣзли и влѣзли въ Сливенъ. Тука е и най-богатата телеграфопощенска спестовна каса: 291,222 лева влогове и 223,424 изтегления — все за 1904—1905 г.).

Пжтищата, които сж единъ отъ първостепеннитѣ чинители за развоя на градоветѣ и търговията въ България, и частно за Сливенско, сж занемарени. Действуващия законъ признава два вида пжтища: държавни и общински (а по-рано и окръжни). Презъ 1904—1905 г. г. съ огледъ на Сливенъ, държавни сж били шосетата: Сливенъ—Бургасъ, 128 км., отъ което само 25·700 км. е добро! Сливенъ—Ямболъ, 27·700 км., отъ което само 17·700 е добро! Сливенъ—Бинкосъ—Казанлъкъ нестроено. Сливенъ—Керменлий 26 км., отъ което само 7—8 км. добро. Сливенъ—Ст. Рѣка—Елена нестроено. Общински: Сливенъ—Къшлакъой, а Бинкосъ—Чамъ-Дере, недовършено. Сжщото е и съ Драгодановското и Бургуджийското (отъ шосето Сливенъ Бургасъ) и съ Карсанлий—Глуфишевското¹⁾.

По отношение на пжтищата най-зле е поставенъ Бургасския окръгъ, въ който, за нещастие, трѣбваше да влѣзе и Сливенъ като околия. Доказано е, че само половината отъ събранитѣ изъ народа суми за пжтна повинность, ако бѣха

¹⁾ Пжтя Сливенъ—Твърдица, 40 км., е съ бждеще на желѣзопжтна линия. По шосето Сливенъ—Бургуджий ставатъ и съобщенията отъ сев. страна на Балкана презъ Осм. Пазаръ и Котелъ отъ Разградъ, Ески Джумая, Шуменъ и т. н.